

ХАРГЫ

Аяар тэрэ холын эртымни хабарай хонгор иамжаа үглөөгүүр минии нютагай үргэн дэлюун тала дайда, гүбээ добуунай ногоон зүлгэ, наруули майлаар нуунагтан, балшар наһанаймни жэгүүр далияа хүсөөгүй бодол хаанай хүрэшгүй холо руу энэ харгы харагдахаяа болин ошогшо бэлэй.

Холын аянай тооно шорой, хээрэ талын үрмэдэнэ ногооной үнэр хангал шэнгэнхэй, халуун наранда хүрин хара болотороо дүрэнхэй хүюун хөөрдэм зон энэ харгыгаар ябагша нэн. Хаанаһаашьеб гэнтэ, минии мэдэхгүй холоһоо ерэжэ манай бишыхан тосхоной һажанги аалихан гудамжые мотоорой хүнхинөөн, энеэдэ зугаа, дуу шуугаар ойро зуурахансье һаань дүүргэн халяагаад, хайшаашьеб, минии мэдэхгүй холо руу тэдэ зон харагдахаа болин ошогшо бэлэй.

Удаан удаан тэдэнэй хойноһоо би харагша нэм.

Түргэн ябадалта машинань холодо холодоһоор, аяар тэрэ саагуур сэнхиин мэлмэржэ байгаа зэрэлгээнтэй худхалдан, ямар нэгэн юрэ бусын, гайхамшаг жэгтэй түхэлтэй болон ошогшо нэн. Нэгэ хэды болоод тэрэшье һиимы һиимыһээр, үгы болон хайлашагша бэлэй.

Бүхы шадалаараа минии бэээ хүсэжэ тэнжээгүй гүлмэр багахан һанаан тэдэнэй хойноһоо хүсэжэ ядан дахасалдагша нэн. Тээд тэдэнэй харагдахаа болиһон газарта юунсье үгы. Гансал зэрэлгээн гасаалһан мэтэ, нюдэ далдалан гүбэгэнэнэ.

Үнөөхил газартаа байһан зандаа зогсоноб. Тэдэ зоной дуу шуунсье, энеэдэ зугаашье замханхай, машинаньсье үни хада хараа далда оронхой. Гансал шэнгэхэн тооһон харгы дээгүүр үшөөл нуунагтан, агаарта хөөрэн, аалихан хайлана.

Тугаарай зоной үлөөһэн энэ һүүлшын тооһоной үгы боложо дууһахадал би дурата дурагүй гэр тээшээ ошогшо

бэлэйб.

— Ямар жаргалтай зон бэ даа эдэ,— гэжэ би ханагша бэлэйб, тиихэдээ өөрөө өөртөө ямар ахир, дорьбогүйгөөр ханагдагша хаабиб.

Харин хүнндөө тон холын, танигдаагүй, тэрэ зэрэлгээндэ хубилхан машина мэтэ юрэ бусын, жэгтэй, ойлгогдосогүй иимэгэр, зүгөөр хүжюун зугаатай, энеэдэ наадатай юуншьеб зүүдэн соомни үзэгдэгшэ хэн.

Үглөөдэрынь, энэ зүүдэмни улам бүри сэдхэлымни хүлгүүлэн, тэрэ танигдаагүй холын харгы улам хүсэтэйгөөр бодолыемни татан даллагша бэлэй.

... Олон үбэл, олон зунууд тэрэ сагһаа хойшо бэе бэээ хэлгээ, олон харгын тооһо шорой минии муртэ шэнгэнхэй.

Мүнөөшье би энэ харгыгаар ухааба хонхосогоудта хэжэрүүлэн машина дээрэ нуунаб.

Танигдаагүй тосхоной захын бишыхан гэрэй хажууда түмэр зээрэмхэй гартаа бариһан хүл нюсэгэн хүбүүхэн манай хойноһоо атаархалан янзатай үни удаан харабшалан зогсоно.

«Яагаашье жаргалтай хаб даа, энэ хүн», гэжэ тэрээхэн хүбүүн бодоно ёһотой сохом.

Ай даа, бишыхан наһан, гүлмэрхэг наһан! Хамаагүй ши мүнөө — хүл нюсэгэнши, холын замда зорихо гэхэдэш эхэш шамайгаа табихагүй, теэд хамаагүй — бү уйда! Түрэнэн эхынгээ нюдэн доро, тэнюун талынгаа альган дээр тэнжэ, урга, хүсэ оро! Харин хожом, ехэ болоходоо харсага хурдан бодол ухааншни хүдэр жэгүүр далинуудаа дэбин, ажабайдалай хабсагаи шулуун орьёл дабажа, магад бүришье саашаа, танигдаагүй холын алас гүн руу элин-халин ошожошье болохош!

Эдлэхэ наһаншни ута, ошохо харгышни холо! Гансал, хүбүүхэн бү уйда!

... Түргэн машинам хийдэнэ...

Хэды шэнээн харгы замууд энэ наһан соом минии арада үлөөб, хэды шэнээн хонхосог тооһон урдэмни намайе хүлээнэб — мэдэнэгүйб, харин минии харгы үшөөл урдуурни

тооһорон, элдин талаарни үгы болон талина.
— Баяртай, хүбүүхэн, харгы замдаа уулзатараа!

www.nomoihan.com